

Змейново либе

Плахи звездици въ небо потъмнѣха;
Рано безъ време пѣтлитѣ пропѣха....
Въ село се късни прибиратъ жътварки.
Хубава Яна припиратъ другарки:
„Яно, каква е тазъ твоя промѣна?
Весела бѣше за часъ и засмѣна, —
Що е, че ходишъ тѣй грижна неволна?
Нѣщо потайно не би да си болна?“
— Болна съмъ, дружки, зла болестъ ме бие,
Лазятъ ме трѣпки, свѣста ми се вие,
Вихъръ се кани, а презнощъ е тъмна...
Кой знай до утре ще ли да осъмна! —
Ясния месецъ задъ облакъ потъна;
Вихъръ полетѣ, дървета прегъна....
Яна низъ пѣтя се бѣхти, превива;
Като ведѣ е — ни мъртва, ни жива.
Около нея въ почуди жътварки;
Хубава Яна препиратъ другарки:
„Яно, що ходишъ, що кършишъ рѣцетѣ!
Де ти е паметъ? Що е на сърце ти?“
— Свива се сърдце, и паметъ се губи...
Дружки невѣрници, змейно ме люби...
Пусти остали вси билки чемерни.
Охъ, не напусто сж облаци черни! —
Лавнаха псета по двори,
Тъмното небе се надве разтвори —
И стрѣловита свѣткавица блясна;
Огъ невиделица трясъкъ се трясна.
Съ трясъка рой налетѣха стихии,
Змееве, змеици съ златни кочи —
Цѣлата рода на змея Огняна,
Сбрана на сватба по хубава Яна.